

WEES EENS LUI!

Lezen: Markus 4:26-34

Tekst: Markus 4:27b

Een Amerikaanse specialist op het gebied van luchtvaartgeneeskunde zei eens dat het lichaam van de mens een misproduct is itv vliegtochten die op de mens in de toekomst wacht. Het lichaam met zijn gevoelige bloedsomloop en –zenuwstelsel is niet meer bestand tegen de mogelijkheden die de technologie hem biedt. Daarom is het lichaam in dat licht een *misproduct*.

Wat puntiger gezegd: De bijdrage die God geleverd heeft door de mens een lichaam te geven is door de bijdrage van de menselijke intelligentie en technologie overvleugeld. De mens heeft er zoveel ingestoken dat hij de grootste aandeelhouder geworden is en God niet meer nodig heeft. *“Wij kunnen alles maken!”* Alle mogelijkheden staan open.

Bekijken we onszelf van dichterbij zien we dat we nerveus zijn, geen tijd meer hebben, omdat we denken dat het zonder ons niet gaat en omdat we ons zo mateloos belangrijk vinden. Daarom kunnen we ongeveer niets uit handen geven en aan anderen overlaten. Krampachtig houden we aan alles vast en maken ons zo nogeens kapot.

Omdat we de failliete scheppingsboel in eigen beheer hebben genomen, alles voortaan zelf doen en daarom altijd eeuwig iets moeten doen, blijven we constant in de zorgen zitten. Want als je alles naar jezelf hebt getrokken, ben je ook voor alles verantwoordelijk.

Daarom pijnigen we ons met de vraag hoe ons examen morgen zal aflopen, wat er uit onze kinderen zal groeien, of we met geloofszekerheid zullen sterven.

Het probleem is dat we verleerd hebben er rekening mee te houden dat God het is, die de leliën omkleedt en de vogels van de hemels voedt, dat Hij ons ons dagelijks brood geeft en dat zijn Rijk in ieder geval komt, wat we wel of niet doen. We hebben de Lieve God op wie we vroeger vertrouwden insolvent, failliet en overbodig verklaard. We hebben de man die over de golven liep niet nodig. We hebben het toch zelf heerlijk vergeschopt!?

En toch, waarom dat eeuwige beklemd gevoel die wij hebben? Is het wel genoeg? Komt het wel goed? Ben ik wel goed genoeg? Waarom is er dan geen blijdschap? Waarom zo bezorgd? Waarom zie ik de ogen van Nederlanders nauwelijks lachen?

Omdat er niemand meer is op wie wij onze zorgen kunnen werpen. Waarom zijn we altijd druk bezig, altijd gespannen en klaar wakker? Omdat wij de ogen niet meer zien van hem die over ons waakt. Waarom slapen we niet meer? Omdat we ons niet rustig kunnen neerleggen, omdat de wereld zo angstwekkend is. We moeten overal bij zijn. Waar we niet bij zijn kunnen we niet vertrouwen. We kunnen het ons niet permitteren iets uit handen te geven.

Een altijd drukke directeur van een groot bedrijf ging met pensioen. Men vroeg hem wat hij ermee ging doen. *“Een boom zien groeien”*, was zijn antwoord. Wanneer hebt u voor het laatst de bloemen in het voorjaar zien groeien? De vogeltjes zien uitbroeien. Gewoon een uur echt helemaal stil geweest zonder bijgeluiden. Doodeng vinden we het. We kunnen stiltes niet meer aan. Stilzitten nog minder. Actie. Actie. Actie.

Wie de innerlijke steun, die troost en blijdschap niet meer kent, dat hij het is, die zonder ons – of dwars door ons heen – zijn werk doet, die bomen kan laten groeien en zijn regenboog tussen de wolken opstelt, die zal een arme sukkel worden. Het gaat er hier niet om uw levensstijl. Dit bedoelt de gelijkenis niet. Het vertelt ons hoe God nameloos stil zijn zaad laat ontkiemen en hoe dit wonder plaats vindt *zonder* toedoen van de mens en buiten al ons kennis en kundigheid om. Door alle krampachtige handelingen en pogingen van de mensen heen.

Dat is wat Jezus vertelt in de gelijkenis. Een man bezaait zijn akker, Nadat hij dit gedaan heeft, gaat hij weg, verzorgt zijn vee, doet zijn andere taken en klusjes en 's avonds gaat hij naar bed. En intussen gebeurt er iets waar hij helemaal geen deel aan heeft. Het zaad komt op, er ontwikkelen zich sprietjes uit, die later uitgroeien tot halmen, en dan tot zaadkorrels.

Het is een onbeschrijflijke troost te weten dat door alles wat de mens doet, bezighoudt en uitspookt, door zijn plannen, idealen, dromen en visies heen, er iets gebeurt en doorgaat waar hij helemaal niets over te zeggen heeft. Waar hij niets aan kan doen. Hij kan supermoderne tractors en machines hebben, maar laten groeien dat hij niet. Buiten hem om gebeurt het wonder van groei tot vrucht.

Als het water opgedroogd is en de zon gaat weer schijnen, zegt God tegen Noach dat zolang de aarde zal bestaan zaaiing en oogst, koude en hitte, zomer en winter, dag en nacht niet ophouden.

De boodschap hiervan is dat te midden van de verbijsterende onrust in de mens Gods trouw het rustpunt is. Hoe waanzinnig wij mensen ook zijn met ons idee dat alle dingen kunnen worden gemaakt, hoe wij ook als gekken alles op de kop zetten, wij krijgen Gods schepping niet kapot. O ja, het is zeer kwetsbaar. Wij maken er veel van kapot, maar wij houden er geen rekening mee dat God natuurwetten heeft gemaakt die zorgen voor herstel. Gods liefde, zijn trouw is eenvoudig onwankelbaar.

Ook door de onbegrijpelijke gebeurtenissen in ons eigen leven loopt heel precies en nauwkeurig Gods rode draad. En Hij weet Hij wil en Hij doet wat Hij weet.

Op de jongste dag zullen wij misschien zeer verrast uitroepen: *“als ik dát had kunnen vermoeden toen ik aan het graf van mijn geliefde stond, toen de 2 lichamen uit Uruzgan terugkwamen; toe ik ziek werd, dat God door al deze weeën alleen zijn ontwerpen en plannen ten uitvoer legt, dat tmv mijn zorgen, moeiten en vertwijfeling zijn oogst rijp wordt en dat alles met kracht wordt gedreven naar de laatste Koninklijke dag – als ik dat had geweten, dan was ik stiller geweest en meer getroost, zeker ook vrolijker en rustiger”*.

Kijk maar naar de Here zelf om de uitwerking van zo een benadering te zien. Zoals iedereen dat ziet, zag ook Hij de nood van stervenden, van gevangenen, de angst van onrustige gewetens, onrecht en terreur. Hij droeg de last en gewetens van de wereld op zijn schouders. En toch neemt Hij tijd en heeft Hij genoeg kalmte om bij de enkeling te blijven staan. Hij gaat de kantoren van corrupte zakenlui binnen, bekommert zich om prostituees en eenzame weduwen, beweegt zich in de randzonen van de maatschappij.

Zo liet Jezus zich invoegen in een machtig mozaïek waarvan God de kunstenaar is. Daarom heeft Hij de tijd. Want tijd rust in Gods hand. Daarom straalt er ook vrede van Hem uit en geen rusteloosheid. Hij wist vanuit welke plaats de werkelijkheid wordt aangestuurd. Hij wist hoe het met groeien en oogsten werkt.

Ons vloek is dat wij ervan uitgaan dat succes en mislukking van ons activiteit afhangt, van ons fantasie, energie, intelligentie, kortom: onze prestatie. Daarom moeten we ook oppassen dat de kerk niet een bedrijf wordt waarin ambtsdragers bedrijfsleiders worden.

Omdat Jezus zoveel met zijn Vader gesproken heeft in gebed, omdat Hij altijd uit de stilte naar de werkelijkheid komt hadden zijn woorden zoveel meer macht dan die van de Farizeeën. Zijn rustpunt ligt in de eeuwigheid. Hij leeft in het gesprek met de Vader. Machtige woorden, omdat Hij een machtige bidder was. Hij weet: terwijl Ik uitrust in de eeuwigheid staat alles niet stil, maar dan geef Ik juist ruimte aan Gods Geest, dan werkt God, dan komt het zaad op. Wee de geest van kleingeloof, bezorgdheid en onrustige bedrijvigheid van hen die niet bidden. Goed daarom een week van gebed om de punten op de 'i' te zetten.

Luther zei: *“terwijl ik mijn potje Wittenberger bier drink, gaat het evangelie door”*. Het mooiste uitspraak dat ik ooit over bier hoorde, zei Helmuth Thieleke. Bekering is geen menselijke maatwerk. Het nieuwe leven ontstaat slechts door God aan het werk te laten. God geeft het de zijnen in de slaap.

Wij mogen ons echt eenn keertje afvragen of wij eigenlijk nog wel in staat zijn in om eens echt *lui* te zijn. Het kan godsdienst zijn eens lekker languit te gaan liggen en eens op te houden met dat eeuwige doen, doen, doen!

Maar hoe krijg ik dat voor elkaar – eens zo afstand te nemen?

Oefening. Die mooiste muziek wordt gemaakt door oefening. Oefenen om te rusten. Ontspanningsoefeningen, noemen ze dat. 't Is nog wat anders dan lamzakkig achterover te zakken. Geloven is alleen maar stil te zijn als God spreekt. Alleen maar stil luisteren en toekijken als God handelt. *Kijken hoe een boom groeit.*

Het is om een keer niet naar de telefoon of krant te grijpen als je een pauze hebt. Om de afstandsbediening eens met rust te laten en de radio, TV niet aan te zetten, om de computer een keertje uit te laten en niet te gaan internetten. Om de stilte een keertje niet met muziek te vullen.

Weet u wat afstand scheidt en rust brengt? Te zeggen: *ere zij de vader en de zoon en de Heilige Geest, zoals het altijd was in het begin, nu en altijd en van eeuwigheid tot eeuwigheid*. Daarmee zeg je dat de Vader al mijn dagelijkse bedrijvigheden, mensen om mij heen en de besluiten die ik neem en de eindbeslissing in zijn handen houdt.

Dan zeg je dat Christus voor jou gestorven en opgestaan is en ook voor de collega naast me die ergens over tobt, of voor mijn kinderen die ik haast nooit meer zie. Waarom zou ik mijn leven verknoeien aan beuzalachtigheden en pietluttigheden als Hij het eeuwig leven geeft?

Met eer aan de Heilige Geest zeg je dat Hij bij je is en je tot rust brengt door je te wijzen op wat echt prioriteit in je leven heeft. Eeuwige handen omvouden je.

Met zo een benadering, laat God groeien en zijn werk doen, onttrek en ontvlucht je juist niet van het leven, maar geeft God je eraan terug en sta je er anders in. Je beoefent je beroep heel anders, vernieuwd. We worden realisten in nieuwe stijl, omdat we weten wat belangrijk is en omdat we rust hebben. Rust in God, omdat Hij laat groeien. Wij zaaien alleen maar.

De “alleskunnens” zijn dom. Ze kennen het leven ten diepste niet.

Maar wie het geheim van het stil groeiend zaad heeft begrepen doet zijn werk als de boer die zaait er nog een keer naar kijkt en dan gaat slapen en wachten tot het groeit, vertrouwend op God, die is wijs.

Amen